

Arrest

nr. 82 156 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JANSSENS, die *loco* advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2009 werd ingediend door:

T., I.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Berkane op (...)1983

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad een wettig verblijf op Belgisch grondgebied had in de periode oktober 2004 tot en met juni 2005, slaagt hij er niet in om aan te tonen dat hij minimum 5 jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft.

De periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene kan aan de hand van attesten van onderwijsinstellingen zijn verblijf in 2004 en 2005 staven. Daarnaast legt hij een aantal facturaties uit de periode 2006-2009 voor. Deze brieven kunnen niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien zij zijn ononderbroken verblijf in België niet staven. De andere documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt, kunnen eveneens niet weerhouden worden als een bewijs dat betrokkene hier minstens 5 jaar ononderbroken verblijft aangezien de documenten dateren uit en verwijzen naar betrokkenes verblijf in België in 2009 (zijnde een attest dat betrokkene ingeschreven is als werkzoekende en een inschrijvingsattest voor Nederlandse lessen bij het Huis van het Nederlands). Ten slotte heeft betrokkene een aankomstverklaring getekend, d.d. 29.12.2009, waarin hij verklaart in België te zijn aangekomen op 26.10.2009. Hij legde hierbij een geldige Spaanse verblijfkaart voor vreemdelingen voor, waaruit blijkt dat betrokkene gedomicilieerd is te Solans (...), Tarragona (Spanje). Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor criterium 2.8.A van de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene in België zou verblijven, dat hij de Franse taal zou spreken, dat hij cursussen Nederlands gevolgd heeft, dat hij lid is van een fitnessclub, dat hij in het bezit is van een Belgisch rijbewijs, en dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij VDAB, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de Integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.”

Op 11 oktober 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, alsook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en schending van *“la foi due aux actes”* waarna de verzoekende partij verwijst naar de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, le requérant ne réunit pas les conditions du critère 2.8A de l’Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009 dès lors qu’il ne démontre pas qu’il a séjourné en Belgique de façon ininterrompue du 15 décembre 2004 au 15 décembre 2009; en effet, si sa présence en Belgique durant les années 2004 et 2005 est attestée par la production d’attestation d’inscription scolaire, les factures produites en vue de démontrer sa présence sur le sol belge durant la période 2006-2009 ne saurait être retenues à son avantage dès lors qu’elle n’établissent pas un séjour ininterrompu en Belgique, dans le chef de l’intéressé;

Alors que,

Première branche

La motivation de la décision entreprise procède d’un sophisme consistant à dire que les documents produits en vue de démontrer la présence de l’intéressé en Belgique durant la période 2006-2009 n’établissent pas cette présence, parce qu’ils n’établissent pas cette présence;

Ce faisant, La partie adverse n’expose pas les raisons pour lesquelles les différents documents produits devraient ne pas établir ce séjour ininterrompu en Belgique, durant la période précitée (sont-ils argués de faux ? trop espacés dans le temps?...);

Le requérant n’est pas en mesure de comprendre les raisons pour lesquelles la partie adverse a pu décider de ne pas retenir ces documents comme démontrant le caractère effectif et ininterrompu de son séjour en Belgique, de 2006 à 2009; La décision entreprise n’est pas valablement motivée;

Deuxième branche

En vue de démontrer sa présence effective et ininterrompue sur le sol belge de 2006 à 2009, le requérant a produit les documents suivants:

- Un courrier adressé à l’intéressé par le secrétaire général de De VoorZorg, relatif à la cotisation d’assurance maladie pour l’année 2006 (annexe 7 à la demande),

- Un courrier adressé au requérant le 7 juillet 2007, par la Province d’Anvers, relatif à l’impôt provincial (annexe 8 à la demande),

- Des factures Electrabel datées des 16.04.07, 16.05.07, 16.08.07, 17.09.07, 17.11.07, 17.12.07, 16.01.08, 16.04.08, 16.06.08 et 17.08.09 ainsi qu’une facture adressée le 08.11.06 à un certain D. J.(...), pour la même adresse (attestant de la signature dans l’intervalle par le requérant d’un contrat en son nom propre) (annexe 9 à la demande),

- Un formulaire de souscription d’un abonnement de fitness avec la société HealthCity, signé le 14/12/2007 et un courrier adressé au requérant le 17.08.09, par la société précitée, relatif au paiement d’un arriéré de cotisation (annexe 10 à la demande);

Il s’agit de documents dont ni l’authenticité ni la date de leur émission ne paraient prima facie pouvoir être mises en cause; le seul fait que le requérant soit en possession de ces 15 documents attestent dès lors de sa présence effective en Belgique, aux dates visées;

En estimant ne pouvoir déduire de ces documents la présence effective et ininterrompue du requérant en Belgique durant la période 2006-2009, la partie adverse a violé la foi due à ces documents et a commis une erreur manifeste d’appréciation;”

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werden geschonden.

De verzoekende partij voert in de aanhef van haar enig middel de schending aan van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek zonder te preciseren op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing(en) werd(en) geschonden.

Dit onderdeel van het enig middel is aldus onontvankelijk.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich heeft gebaseerd op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en zij, niettegenstaande een wettig verblijf op het Belgische grondgebied in de periode oktober 2004 tot en met juni 2005 gestaafd middels attesten van onderwijsinstellingen, niet kan aantonen vijf jaar ononderbroken in België te verblijven daar de facturatiebrieven geen ononderbroken verblijf kunnen aantonen en de andere voorgelegde documenten slechts dateren uit en verwijzen naar het verblijf van de verzoekende partij in België in 2009. Vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partij een aankomstverklaring heeft getekend op 29 december 2009 waarin zij verklaart België te zijn binnengekomen op 26 oktober 2009 en hierbij een geldige Spaanse verblijfskaart heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij is gedomicilieerd in Tarragona, Spanje. De verzoekende partij voldoet bijgevolg niet aan de cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor criterium 2.8A van de vernietigde instructies. Tenslotte wordt gesteld dat de elementen van integratie van de verzoekende partij niets afdoen aan de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer specifiek niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

Uit het voorgaande blijkt dat de motieven en de juridische basis op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, eenvoudig te lezen staan in de bestreden beslissingen, zoals vermeld onder punt 1 van dit arrest. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk op welke gronden de machtiging tot verblijf aan de verzoekende partij werd geweigerd en om welke reden haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijkt genoegzaam dat de verzoekende partij aan de hand van de inhoud van de bestreden beslissingen met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissingen. De bestreden beslissingen werden afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partij kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij in een eerste onderdeel van haar verzoekschrift stelt als zou de eerste bestreden beslissing niet aangeven om welke reden(en) de door haar voorgelegde documenten een ononderbroken verblijf van vijf jaar niet kunnen aantonen.

Dienvolgens maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.4 Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en waar de verzoekende partij stelt dat er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout en een schending van *“la foi due aux actes”*, voert zij in een tweede onderdeel van haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij niet kan aantonen de laatste vijf jaar op ononderbroken wijze in België te verblijven. De verzoekende partij geeft een opsomming van de door haar voorgelegde documenten teneinde haar effectief en ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied van 2006 tot 2009 aan te tonen en betoogt dat het documenten betreft waarvan noch de authenticiteit, noch de datum die zij dragen, wordt betwist zodat het loutere feit dat zij deze documenten in haar bezit heeft, attesteert dat zij effectief aanwezig was in België op de aangegeven data.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen de laatste vijf jaar op een ononderbroken wijze in België te verblijven, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij, wél de laatste vijf jaar op een onderbroken wijze in België verblijft. Deze voorwaarde de laatste vijf jaar op een ononderbroken wijze in België te verblijven, werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van het artikelen 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat haar zaak niet te vergelijken is met deze in de twee vernietigingsarresten van de Raad van State. Zij stelt te voldoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de

aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde enig middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS